

– De får femoghalvfjerds kroner!

Han drejede om på hælen og talte til sekretæren.

– Vil De skrive en check ud på femoghalvfjerdsindstyve kroner til Karl ... Og husk kvitteringen, ikke?

– God ferie, sagde Hecht-Jacobsen, der uset havde smuglet et nyt bolsje ind i munden. Kinderne stod lidt ud og munden truttede.

– Tak, sagde Karl og bukkede.

– Og nu ingen narrestreger!

Direktøren lukkede den blå dør bag sig og lod orakelrøgen fra det sidste udsagn hænge i luften. Han havde altid afgangreplikker med indbyggede, uforståelige finter, som efterlod de tiloversblevne i en tilstand af charmerende usikkerhed.

Der kunne være søndagmorgener, hvor Karl febrilsk og med svedige hænder begyndte at endevende rubrikannoncerne og slog op i fagbogen for at se, om der ikke skulle være et udlejningsfirma med et eller andet specielt godt tilbud. Og når det endelig lykkedes Lonni at overbevise ham om, at de ikke havde råd og at hun i virkeligheden meget hellere ville gå en tur i Frederiksberg Have, var han så sur og frustreret, at kun en Rolls Royce Silver Cloud eller en Aston Martin med overbygget knastaksel ville være i stand til at tænde smilet på hans læber igen.

Men en dag i maj lykkedes det ham at overliste hende. Han bestilte køretøjet allerede om lørdagen. Og han troede at have overvundet alle hendes betænkeligheder – i hvert fald af økonomisk art på forhånd, for det drejede sig nemlig ikke om en bil, men om en motorcykel med sidevogn. I den skulle Lonni sidde med Nuks, og så skulle de ud ad landevejen!

Da han kom hjem med morgenbrødet, sagde Lonni:

– Hvor bliver du dog af?

– Jeg? sagde Karl.

– Ja, du har været væk næsten en time eller snarere – halvanden. Jeg troede du var blevet kørt over!

– Kørt over? Jeg? Ha ha ha. Hvor kan du tro det?

Karl smilede sit kæreste og strøg ikke den røde krølle tilbage, der var faldet ned over panden. Om lidt måtte hun opdage noget. Der havde været biks med kardan'et på Nimbus'en nede ved Jagtvej, så han havde smøreolie til et godt stykke over albuen. Den lugtede.

– Er du faldet? spurgte Lonni.

– Faldet? Næh, sagde Karl.

– Du er sort på hænderne.

Hun tog posen med morgenbrød fra ham.

– Vask dig nu, så skal vi have morgenmad.

Han stod lidt og svajede.

– Du øh, Lonni ...?

Hun vendte sig og så med stigende mistro på hans usikre smil.

– Ja, hvad er der?

– Ku vi ikke ... jeg mener ...

– Ristet brød, sagde Eva, der var kommet ud fra soveværelset og stod med bamsen.

– Ku vi ikke tage den med? sagde Karl modigt.

– Hvadfornøget?

– Lonni, den kostede kun femogfirs kroner ... det var på betingelse af, at den ikke blev lejet ud for hele weekend'en, og det blev den ikke, og så var jeg derovre, og nu ... Kan vi ikke tage morgenmaden med? Det er solskin!

Lonni lod som om hun ikke forstod noget. Men hendes holdning var ændret. Hun var helt rolig, kølig og stivelsen i forklædet knitrede svagt.

– Jeg forstår ikke et ord af, hvad du siger, sagde hun.

Det tog ham tre kvarter at overbevise hende om, at en motorcykel med sidevogn er det eneste rigtige en solskins-